

Свою главѣ съ пѣпелъ посыпаше,

И на голѣ рогожа легаше.

И плачеше лишѣніе сына

Любезнаго и единоподна.

И дѣлалаше: „ Оубѣ миѣ матери!

„ Оубѣ сыне, що ми такъ сторнз;

„ Нищѣмъ ѿ днѣсь на бонъ да ивлѣземъ,

„ Нитѣ ѿ плачъ и слѣзы престанемъ,

„ Догдѣ сына негда не развѣремъ,

„ Що се сторнлз да оубраздѣемъ!“

„ И невѣста при неѣ стоѣше,

„ И жалостнѣ и ѿна дѣлалаше:

„ Нищѣ ни дѣзъ ѿ тѣб' да с' ѿдѣлимъ,

„ Ни оубѣ жалость ша да тѣ ѿставимъ:

„ Но щѣ вѣдемъ оубѣ всемѣ подобна

„ На горлицѣ дѣхъ! пѣстыннолюбна,

„ Коѣ кога ивлѣви дѣругарѣ,

„ И тражи го по долѣ и по горѣ,

„ Съ жаленъ гласъ мѣ всегда ѿна пѣе,

„ Догдѣ найде и види го гдѣ ѣ.

„ Такъ и дѣзъ съ жалость ша да чѣкамъ,

„ Съ терпѣніе ша да ѿжидавамъ,

„ Догдѣ чѣемъ гдѣ се намерѣва

„ Мѣи любезный, и гдѣ самъ пребѣва.

„ И каквѣ ѣ козлюбилъ житіе;

„ Да ѣ менѣ забѣлз съ презрѣніе.“

Такъ ѿни всѣкѣи дѣнь плачѣха

Неутѣшнѣ, и въ перси се вѣха.